

Lucrarea celui rău este o realitate în viața noastră

Demonii există cu adevărat și au o lucrare prezentă în lume, care de multe ori pun stăpânire peste viețile oamenilor. Tendințelor contemporane afirmă că răul este o simplă absență a binelui și că diavolul nu este o realitate existențială. Totuși, răul este o prezență reală în lume și demonii caută cu tot dinadinsul să pună stăpânire peste viețile oamenilor (1 Petru 5, 8), reușind de foarte multe ori lucrul acesta, din pricina neatenției noastre către cele duhovnicești. Posedarea demonică pune stăpânire peste sufletul și chiar trupul omului ca o consecință a păcatelor și patimilor în care adesea cade, printr-o viață dezorganizată, trăită iresponsabil și în izolare față de Dumnezeu. Trăirea păcătoasă și pătimașă ne aduce în starea totalei a anulări voinței și libertății noastre, conducându-ne către moartea duhovnicească. Prin posedarea demonică, odată cu goliciunea trupului, ni se golește și sufletul de orice lucru bun, de orice dar dumnezeiesc. Sunt multe modalități prin care demonii își află „odihna” în inima omului, de unde fac să izvorască gândurile rele și ucigașe: **săvârșirea păcatelor de căpetenie, neîncetata pomenire a numelui celui rău, împărțășania luată cu nevrednicie și pedeapsa pentru răutățile săvârșite de noi.** Pătrunderea lucrării celui rău în noi atârână de lucrarea propriei noastre voințe, întrucât cel rău poate lucra în lume prin noi, în măsura în care îi deschidem ușa ca el să intre, iar ușa prin care el poate intra în inima noastră este propria noastră libertate. Diavolul poate într-adevăr să ne ispitească, dar noi avem libertatea voinței, prin care primim sau respingem ispitele lui. Nimeni nu poate fi amăgit de diavol, dacă n-a consimțit el însuși prin voința sa liberă la aceasta. Diavolul expropriează umanitatea din om în favoarea bestiei din el, făcând din om o caricatură, un monstru. Un suflet stăpânit de acest duh este ceva cu adevărat înfrigorant. El își pierde îndată libertatea. Rațiunea i se întunecă, instinctele de conservare i se atrofiază. Lucrarea diavolului duce în esență la moartea trupească, dar și la cea duhovnicească. Oricât de multe și de grele ar fi păcatele și patimile care zac în lăuntru nostru, totuși nu suntem singuri în această luptă, ci în sprijinul nostru, atunci când suntem căzuți și izolați, vine Hristos întinzându-ne mâna. Sa salvatoare pentru a ne ridica din întuneric și moartea păcatului. Hristos ne redă sănătatea sufletului și a minții. Restaurarea noastră lăuntrică o începe Hristos, dar desăvârșirea ei ține și de voia noastră liberă și de angajarea noastră în propria rezidire duhovnicească. Trebuie să părăsim păcatele ca să scăpăm de diavoli și să rămânem cu Hristos. Să ne păzim inima curată de patimi ca să devenim scaun al Preasfintei Treimi. Să ne păzim trupul curat de beție și desfrâu, ca să devină „templul Duhului Sfânt”. Să fugim de diavolul mândriei, care ucide pe cei mai mulți oameni, știind că Dumnezeu, celor mândri le stă împotriva, iar celor smeriți le dă har. Să ne rugăm Mântuitorului să ne izbăvească de patimi și durerile rele.

Boala și efectul ei

Din cele mai vechi timpuri, oamenii s-au străduit să întârzie realitatea implacabilă a morții. Au căutat remedii pentru afecțiunile fizice, s-au zbatut să descopere mecanismele prin care îmbătrânirea organismului poate fi întârziată. Boala demonstrează adevăratul caracter al omului, scoate la suprafață ceea ce el ține ascuns: defectele, lipsa de răbdare, egoismul personal. Se poate spune că abia atunci când ai început să ai necazuri, dureri, nereușite, când suferi cu adevărat, se observă din ce ești clădit interior. Iar dacă nu ești întemeiat interior pe virtuțile credinței, nădejzii și dragostei, vei suferi din orice nimic, asemenea unui copil care se teme de întuneric chiar și atunci când soarele strălucește pe cer. Însă bolile și moartea au continuat să se infiltreze în spatele nenumăratelor linii de apărare ale oamenilor, punându-le credința la încercare, silindu-i să lase la vedere adevărata lor față. Sunt mulți oameni sănătoși care ajung să creadă că sunt bolnavi. Cum simt cea mai mică durere, încep să se gândească la boli cronice, la operații complicate, la tot ceea ce înseamnă delirul neîncetat al suferinței și morții pe care l-au observat la alții și care i-a marcat. Însă această anxietate este ea însăși o boală și se naște din lipsa de credință. Când omul se îmbolnăvește, de obicei este inundat de gânduri. Dar toate aceste gânduri sunt omenești. Este un lucru omenesc să ne gândim ce va fi cu boala noastră, unde ne poate duce, dacă nu cumva ne vom pierde viața. Tot lucru omenesc este să fim preocupați de boală și să vorbim despre ea. Toți oamenii au această înclinație, dar pentru ceilalți este ceva obositor. Oricum, este adevărat că boala reprezintă un criteriu cu care se măsoară viața și profunzimea cuiva. Prin urmare, neliniștea unui bolnav sau a celor apropiați lui pentru starea lui este un element foarte omenesc, pentru că dă pe față lipsa vieții duhovnicești. Dacă vreți, arată că, în general, gândirea noastră, atitudinea noastră și starea noastră, adică locul în care am viețuit până în acea clipă, este pe pământ, și nu în Cer. Dacă Dumnezeu îngăduie să ne îmbolnăvim, atunci poate că vrea să ne trezim la realitate, să ne dăm seama că suntem trecători, că, oricât am evita să ne gândim, ceasul morții noastre se apropie. Boala intensifică pocăința, ne face lucizi, ne deschide o fereastră către cer, ne sporește profunzimea rugăciunii. Prin boală ne aducem aminte cu trezvie de atâția și atâția oameni care suferă neîncetat, ne identificăm cu durerile lor, îi pomenim în rugăciunile noastre. Din păcate, atunci când suntem bolnavi ratăm cu obstinție toate oportunitățile duhovnicești pe care le avem. Ne grăbim să ne facem bine, doar atât. Este singurul lucru care ne interesează și suntem gata să facem orice pentru a-l atinge: să trecem peste orice coadă, să distrugem orice relație cu cei din jur, să ne luptăm financiar ca niciodată. În nici o situație, boala nu trebuie să ne conducă la o stare de grabă lăuntrică pentru a ne face bine. În situația aceasta, să știm că păcătuim!

† Cuvânt la praznicul Sfântului mucenic Dimitrie

Biruința lui Nestor, sprijinit de Sfântul Dimitrie, asupra păgânului Lie, reprezintă biruința Dumnezeului adevărat asupra dumnezeilor mincinoși! „Du-te, că pe Lie vei birui și pe Hristos vei mărturisii!” Încurajat de aceste cuvinte ale Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, izvorătorul de mir, tânărul Nestor a mers să-lucidă pe Lie, un gladiator de neam vandal, înalt, puternic și înfricoșător la chip, „plin de duhuri necurate”, care omorâse mulți creștini în timpul jocurilor din cetatea Tesalonicului, organizate în onoarea victoriei împăratului păgân Maximian Galeriu (284-311) asupra sciților. În timpul unor asemenea lupte, Nestor, rugându-se lui Dumnezeu prin cuvintele „Dumnezeu lui Dimitrie, ajută-mi!”, avea să-l omoare pe Lie. Acest episod, arată îndoiala Sfântului Dimitrie: dacă nu l-ar fi binecuvântat pe Nestor, uriașul Lie ar fi omorât în continuare și mai mulți creștini, care, astfel, ar fi devenit martiri. Deci, binecuvântându-l pe Nestor, prin moartea „uriașului” Lie, cel ucis de Nestor, Sf. Dimitrie salva viața acestor oameni. Dilema Sfântului Dimitrie constituie una din cheile care ne permit să înțelegem atitudinea creștină în fața agresiunii răului. Sf. Dimitrie, izvorătorul de mir, este unul dintre cei mai cunoscuți sfinți militari ai Bisericii noastre. A fost un războinic viteaz pe care împăratul păgân Maximian l-a numit, în locul tatălui său, ca voievod al cetății Tesalonic. În ciuda așteptărilor acestui împărat persecutor, Sfântul Dimitrie, în loc să-i prigonească pe creștini, s-a dovedit a fi un mărturisitor, motiv pentru care a fost întemnițat, iar, ulterior, a suferit moarte de martir. Sfinții militari au fost luați ca ocrotitori în lupta pentru apărarea credinței și a neamului nostru, mulți dintre ei fiind aleși ocrotitori ai bisericilor construite de domnitorii români ce s-au confruntat cu pericolul invaziei otomane. Martirii creștini s-au arătat implinitori ai cuvântului Mântuitorul nostru Hristos. Îndoiala Sf. Dimitrie, demonstrează că răbdarea creștină are o limită. Dumnezeu oprește uciderea, dar osândește, în egală măsură, și sminteala. Prin urmare, mai de folos a fost ca Lie să fie omorât de Nestor prin luptă dreaptă, decât ca unii creștini, de teama ucigașului Lie, să se lepede de Mântuitorul nostru Hristos. Ava Pimen a făcut următoarea afirmație: „Să nu ne mâniem dacă cineva încearcă să ne despartă de brațul nostru sau de ochiul nostru, dar dacă încearcă să ne despartă de Dumnezeu, atunci să ne maniem foarte tare”. Precum faptele și minunile Sfântului Dimitrie au trezit conștiința și au întărit pe creștini în dragostea față de Dumnezeu și de aproapele, tot așa și noi astăzi, să cinstim prin toată ființa noastră pe cel ce a trăit și a murit pentru Mântuitorul Hristos.

În timpuri de mult uitate, trăia un rege care conducea o țară prosperă. Într-una din zile, acesta s-a dus să viziteze unul dintre cele mai îndepărtate colțuri ale regatului său. Când s-a întors la palat a început să se plângă de cât de tare îl dureau picioarele întrucât a fost prima dată când a străbătut o cale atât de lungă iar drumul a fost stâncos și dificil. Prin urmare s-a decis să ia măsuri. A poruncit slujitorilor să acopere fiecare drum din întreg regatul cu piele. În mod cert va fi nevoie de mii de piei de vite și va costa o uriașă sumă de bani. Unul dintre slujitorii săi înțelepți a cutezat însă să-i spună regelui: „Măria Ta, de ce să cheltuiți fără folos atâția bani. Mai bine porunciți să vă taie o bucată mai mică de piele cu care să vă acoperiți picioarele”. Regele a fost mai întâi surprins, dar într-un final a acceptat să-și facă lui „încălțări” cu care să poată străbate toate drumurile grele ale regatului. **MORALA:** Nu mai aștepta ca lumea să se schimbe așa încât să îți fie ție mai ușor, mai bine. Întoarce-ți privirea către tine, investește în tine. Drumul în viață nu a fost și nici nu va fi vreodată ușor. Dar dacă te „dotezi” corespunzător, îi vei putea face față cu succes.

Un cățel nemulțumit

A fost odată un cățel pe nume Cody. Acesta nu era deloc mulțumit cu viața lui. În timp ce stătea și se relaxa în curtea stăpânului său, a văzut o pisică pe un gard. Cody se gândea atunci: „Mi-ar fi plăcut și mie să mă pot urca pe garduri!”. Toate aceste gânduri îl enervau foarte tare pe Cody. Atunci când stăpânul sau a venit să îi aducă lapte, nici măcar n-a mai dat din coadă. Ceva mai târziu, Cody a ajuns lângă lacul din sat și a văzut cum peștii înotau în apă. „Mi-ar fi plăcut să trăiesc în apă”, se gândi Cody. „Mi-ar fi plăcut să mă tăvălesc în iarba verde așa ca tine”, i-a spus un peștișor. Peste ceva timp, cățelul a văzut o vrabie stând pe ramura unui copac. „Te invidiez, mi-ar fi plăcut și mie să pot zbura ca tine”, a zis Cody. „Mie mi-ar fi plăcut să mă joc toată ziua, așa cum te joci tu! Mi-ar fi plăcut să nu fiu nevoită să îmi construiesc singură cuibul sau să caut toată ziua mâncare”, se vaită vrăbiuța. Pe drum, Cody s-a întâlnit cu un măgar încărcat cu o mulțime de bagaje. Măgarul a spus: „Cățelule, ești atât de norocos că nu trebuie să cari ca mine!”. „Da, chiar și eu trebuie să îi dau deșteptarea stăpânului meu dimineața devreme”, a adăugat și un cocoș nemulțumit. Tot atunci, o oiță a intrat în vorbă cu ei și s-a plâns și ea despre toate pe care le îndură. Ascultând cu atenție, cățelul a realizat că nu apreciază deloc ceea ce are. „Cred că nimeni nu e fericit cu ceea ce are. Așa că, de acum înainte, voi fi fericit cu ceea ce am și cu ceea ce sunt”. Din acea zi, Cody a început să se bucure de viața sa fără să se mai plângă de nimic.

*Duminică 30 octombrie, se va trece la ora oficială de iarnă; slujbele se vor săvârși după ora schimbată.

Nu aștepta să se schimbe lumea

